

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966841936/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

meget, at Betoningerne jeg allerede havde giort, Berøvede mig den Ære. Han bad mig derpaa om Tilladelse at Besøge mig og fortsætte et Bekiendskab, hvor af han spaaede sig saa megen
40 Fornøjelse.

Da han gik Bort kom der nogle ind i *Logen*, som fulgte hiem med, saa min Fader ikke kunde komme til at tale med mig om min Løgn førend Dagen derpaa da *Molmann* kom og Bragte mig mit paategnede Stykke. Da min Fader fortalte ham min Samtale
45 med *Carstens*, sagde han: Men af hvad Aarsag sagde De, at Stykket var over halv trykket? Fordi jeg mærkede paa ham, svarede jeg,
32 at han vilde have det til Selskabets Samlinger, og søgte derfor at undslaae mig derfor paa en god Maade. Men hvad kunde De, spurgte *Molmann*, have imod at tage Premien? Meget, svarede jeg; thi først skjøtter jeg jngen Premie om under lukt Laag; thi
5 naar jngen kan giøre mig den stridig, saa er den ikke vunden men given, og dernæst havde de giort dem til af, naar de havde leveret Bindet til *Moltke*, hvorledes de ved den kongelige Gave drog alle *Genier* frem for lyset, og da de ingen Deel har heri, saa skal de ikke heller have Æren, men Skammen, at de ikke
10 har anvendt Kongens Penge til Premien for et saa betydeligt Fag i det Skønne. Pigen har ved Gud Ret, sagde han, det skulde have ærgret mig, om de havde faaet Leylighed til at bryste sig deraf.

Faa Dage efter Besøgte *Carstens* mig, og udbad sig mit Venskab
15 og den Fortroelighed at lade ham see mine Arbeyder førend de vare ganske færdige. Jeg sagde ham, at hans Raad og ledsagelse vilde sikkert blive mig til ligesaa stor Nytte, som det gjorde mig Ære, men da Smagen var forskiellig, saa maatte han ingen Blind Underkastelse vente sig af mig, men hvor jeg ikke var overtudet, der vilde jeg anføre ham mine Grunde. Han syntes meget
20 vel fornøyet dermed, og sagde, at paa de Vilkaar kunde han desto

tryggere følge alle sine Vilkaar. Da *Haarkløveren* allerede var leveret til Skuepladsen, saa fik han *Caliste* til at *critisere*, da han tilstod mig, at han aldrig havde kiendt nogen saa utrættelig i at pynte
25 sine Vers. Da den først i 65 kom for lyset erklærede *Luxdorpff* det offendtlig for den fuldkomneste Poesie, som Danmark havde at fremviise. Han lod mig derpaa bede, om jeg ikke for gammel Kiendskab Skyld vilde Lade ham see mine Arbeyder, allerhelst da han nu haabede, at jeg Beærede det skønne Videnskabs Sælskab
30 med et Stykke, som det havde gjort en offendtlig[e] Jndbydelse til allene i det Haab. Jeg gjorde det, og den ugentlige *Correspondance* paa heele Ark Papiir, som vi førte der over voldte mig lige saa stor Fornøyelse, som det siden Blev mig til Fortræd.

Jeg havde forarbejdet tre Stykker til næste Vinter, den listige
35 Optrækkerske Behagede ham meget for sin store Rigdom af Hand-Ling; den forelskede Ven, var han saa indtaget af, at han erklærede de det for et virkelig Mesterstykke; den kierlige Daatter som jeg kaldte min kiele Dægge, var han mindst fornøyet med, siden *Hieronimus* ikke Blev straffet nok efter hans Tanker. Hvor
40 megen Fortræd Fortællinger om hvad den og den har sagt, kan komme afstæd, endog naar det siges i den Beste Mæening [kan komme afstæd] erfarede jeg den Gang, og er det Blevet et *Axioma* hos mig siden den Tiid, at alle de, der kommer og fisler, den har sagt det og den det, enten ere falske eller utiidige nidkiere Venner, der
45 ligesom Biørnen i Fabelen jager Fluen bort af Panden med en Steen; en sand Ven skiuler alt det, der er ubehageligt for den Anden, og den Gnist, der var Blevet dæmpet i Asken, bliver ikke allene
33 en spruddende Lue ved Sladder, men sætter endog ofte ondt Blod imellem Venner, hvad enten den saa føres af en velmeent Nidkierhed eller Hyklerie og nedrige Hensigter.

Da disse tre anførte Stykker vare ganske færdige og renskrevne, siiger jeg til *Carstens*, hvilken af de tree, han ønskede at jeg skulde